Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος | Ἐν Ἀθήναις, 30 Δεκεμβρίου 1917 | Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 5

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'. (Συνέχεια)

Ἡ φῶκες ἔπεφταν στὴ θάλασσα μόλις τοὺς ἔβλεπαν ἀπὸ μακριά.

— Τὰ ζῶα αὐτά, παρατήρησε ὁ δημοσιογράφος, δὲν θὰ βλέπουν ἀνθρώπους γιὰ πρώτη φορά. Τοὺς φοβοῦνται, ἄρα τοὺς γνωρίζουν!

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἔφθασαν στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ποὺ τελείωνε σὲ μυτερὸ ἀκρωτῆρι, κι' ἐξακολούθησαν τὴ δυτικὴ ἀκρογιαλιά, σχηματισμένη ἐπίσης ἀπὸ ἄμμους καὶ βραχάκια. Λίγο πάρα μέσα ὅμως, ἦταν ἕνα δάσος πυκνό.

Πουθενὰ ἴχνος κατοικίας, πουθενὰ πατημασιὰ ἀνθρώπου, 'ς ὅλη αὐτὴ τὴν περίμετρο τοῦ νησιοῦ, ποὺ τὴν ἔκαμαν σὲ τέσσερες μόνον ὧρες.

Πολὺ παράξενο! Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πιστέψουν, ὅτι ἡ νῆσος Θαβὼρ ἦταν ἀκατοίκητη;

Γιατί ὄχι; Ἐπιτέλους, τὸ μήνυμα ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔφερε ἡ πλέουσα φιάλη, μποροῦσε νάταν πολὺ παληὸ κι' ὁ ναυαγός, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια, μπορεῖ νὰ γύρισε ἐν τῷ μεταξὺ στὴν πατρίδα του ἢ καὶ νὰ πέθανε ἐκεῖ στὴν ἄξενη ἐρημιά.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ ἔφαγαν βιαστικὰ στὸν «Καλότυχο», γιὰ νἀρχίσουν πάλι καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἔρευνά τους ὡς τὸ βράδυ.

Τἀπόγευμα, στὶς πέντε, περπατοῦσαν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸ δάσος. Πολυάριθμα ζῶα ἔφευγαν μπροστά τους, προπάντων γίδες καὶ χοῖροι ποὺ ἀνῆκαν, καθὼς ἐφαίνετο ἀμέσως, στὸ εὐρωπαϊκὸ εἶδος. Κάποιο φαλαινοθηρικὸ βέβαια θἄπεβίβασε στὸ νησὶ μερικὰ τέτοια ζῶα, ποὺ πολλαπλασιάσθηκαν γρήγορα. Κι' ὁ Χάρμπερτ σκέφθηκε νὰ πάρῃ ἕνα-δυὸ ζευγάρια, γιὰ νὰ τὰ ἐγκαταστήσῃ στὴ στάνη τῆς Λίγκολν.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι κάποια ἐποχή, ἄνθρωποι εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ νησάκι Θαβώρ. Κι' αὐτὸ φάνηκε ἀκόμη πιὸ βέβαιο, ὅταν μέσα στὸ δάσος παρουσιάσθηκαν δρομάκια χαραγμένα, δένδρα κομμένα μὲ τὸ τσεκούρι, καὶ ἐν γένει ἴχνη ἀνθρωπίνης ἐργασίας. Αὐτὰ ὅμως ὅλα θἄγειναν πρὸ καιροῦ, γιατὶ τὰ κομμένα δένδρα ἦταν σάπια, γιατὶ ἡ τσεκουριὲς, ἐπάνω 'ς τοὺς κορμούς, ἦταν πιὰ σκεπασμένες μὲ βρύα, καὶ γιατὶ στα μονοπάτια ἐκεῖνα, ἀπάτητα πρὸ πολλοῦ, τὸ χόρτο εἶχε θεριέψῃ καὶ σὲ πολλὰ μέρη μὲ δυσκολία διέκρινε κανεὶς πῶς ἐκεῖ, μιὰ φορά, ἦταν δρόμος χαραγμένος.

«Εἶδαν τὸν Χάρμπερτ πεσμένο κάτω κι' ἀπὸ πάνω του...»

— Ὅμως, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὄχι μόνο πῶς βγῆκαν ἄνθρωποι 'ς αὐτὸ τὸ νησάκι, ἀλλὰ καὶ πῶς τὸ κατοίκησαν πολὺν καιρό. Τώρα, τί ἄνθρωποι νὰ ἦταν; Πόσοι νὰ ἦταν; Καὶ πόσοι νὰ μένουν ἀπ' αὐτούς;

— Τὸ χαρτὶ ποὺ λάβαμε, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, δὲν κάνει λόγο παρα γιὰ ἕνα μόνο ναυαγό.

— Ἐ, ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὸ νησί, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ τὸν ξετρυπώσουμε!

Ἡ ἔρευνα ἐξακολούθησε. Ὁ καϋτης κι' οἱ σύντροφοί του ἐπῆραν, φυσικά, τὸν χαραγμένο ἐκεῖνο δρόμο, ποὺ ἔκοβε τὸ νησάκι διαγωνίως, ὅπως καὶ τὸ ποταμάκι ποὺ διευθύνετο στὴ θάλασσα.

Ὄχι μόνο ζῶα εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς, ὄχι μόνον ἴχνη ἀνθρωπίνης ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δείγματα ἀπὸ τὸ φυτικὸ βασίλειο μαρτυροῦσαν ὅτι ἄνθρωποι εἶχαν ἔλθῃ 'ς αὐτὸ τὸ νησί. Σὲ πολλὰ παραδείγματος χάρι, ἀδένδρα μέρη τοῦ δάσους, ἦταν φανερὸ πῶς ἡ γῆ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εἶχε καλ-

λιεργηθῇ καὶ φυτευθῇ μὲ ὅσπρια καὶ λαχανικά.

Ἡ χαρὰ τοῦ Χάρμπερτ ἦταν μεγάλη, ὅταν ἐγνώρισε πατάτες, ραδίκια ἥμερα, καρόττα, μάπες, μπρόκολα, γογγύλια. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ πάρῃ σπόρους, γιὰ νὰ πλουτισθῇ, ἢ καλλίτερα νὰ ἱδρυθῇ, ὁ λαχανόκηπος τῆς ἀποικίας!

—Φαντασθῆτε χαρὲς ποῦ θὰ κάμῃ κι' ὁ Νάβ! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ. Φαγιὰ ποῦ θὰ μᾶς μαγειρεύῃ μὲ πατάτες καὶ μὲ καρόττα! Ἂς εἶνε, καὶ τὸ ναυαγὸ νὰ μὴ βροῦμε, τὸ ταξεῖδί μας δὲν πάει χαμένο. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἀπὸ τὰ χάλια ὅμως ποῦ ἔχει αὐτὸς ὁ λαχανόκηπος, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε, ὅτι τὸ νησάκι ἔπαυσε νὰ κατοικῆται πρὸ καιροῦ.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Χάρμπερτ κι' ἕνας μόνος κάτοικος ἂν ὑπῆρχε, δὲν θὰ παραμελοῦσε μια τέτοια πολύτιμη καλλιέργεια.

—Ὥστε λοιπὸν ὁ ναυαγός μας θὰ ἔφυγε! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τίποτ' ἄλλο.

—Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὸ χαρτὶ ποῦ μᾶς ἔφερε ἡ θάλασσα, ἦταν παλιό;

—Ἔτσι φαίνεται.

—Κι' ὅτι ἡ μποτίλλια ἐκείνη δὲν ἔφτασε στὸ νησί μας παρ' ἀφοῦ ταξείδεψε χρόνια ἴσως ὁλόκληρα στὸν ὠκεανό;

—Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Τώρα ὅμως νυκτώνει, ἐπρόσθεσε, καὶ θάταν καλὸ νὰ διακόψουμε τὴν ἔρευνα.

—Ναί, ἂς γυρίσουμε στὸ καϊκι, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, κι' αὔριο ξαναρχίζουμε.

Ἦταν πραγματικῶς τὸ φρονιμώτερο. Ἀλλὰ ἐνῷ ἑτοιμάζουνταν νὰ γυρίσουν, ὁ Χάρμπερτ ἄξαφνα δείχνει ἕνα πρᾶγμα ἀγνώριστο, μέσα στὰ δένδρα, καὶ φωνάζει:

—Ἕνα σπίτι!...

Ὥρμησαν ἀμέσως κι' οἱ τρεῖς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καὶ πραγματικῶς βρῆκαν ἕνα σπιτάκι, μιὰ κατοικία, καμωμένη ἀπὸ σανίδια, ντυμένα μὲ χοντρό, πισσωμένο πανί.

Ἡ πόρτα, μισόκλειστη, σπρώχθηκε ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, ποῦ μπῆκε μέσα μὲ βία.

Ἡ κατοικία ἦταν ἀδειανή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τί βρῆκαν στὸ σπιτάκι. — Κάτι γράμματα. — Ἐξακολούθησις τῶν ἐρευνῶν. — Φυτὰ καὶ ζῶα. — Ὁ Χάρμπερτ σὲ μεγάλο κίνδυνο. — Στὸ πλοῖο. — Ἀναχώρησις. — Κακοκαιρία. — Χαμένοι στὴ θάλασσα. — Ἕνα σωτήριο φῶς.

Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔμειναν ἄφωνοι μέσα στὸ βραδυνὸ σκοτάδι.

Ὁ Πέγκροφ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ δυνατή. Κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

Κατόπι κτύπησε τὰ τσακμάκια του κι' ἀνάψε μια ἴσκα. Ἡ λάμψις αὐτὴ ἐφώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ μικρὴ κάμαρα, ἐντελῶς ἔρημη. Στὸ βάθος ἦταν ἕνα τζάκι, ποῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στάχτη, εἶχε ἀκόμη μερικὰ ξύλα καὶ ξερόκλαδα. Ὁ Πέγκροφ ἔρριξε κεῖ-μέσα τὴν ἀναμμένη ἴσκα, τὰ ξερόκλαδα ἔπιασαν κι' ἔγειναι φῶς ἀρκετό.

Εἶδαν τότε ἕνα κρεββάτι ξέστρωτο, ἀκατάστατο, ποῦ τὰ σκεπάσματά του, ὑγρὰ καὶ κιτρινισμένα, μαρτυροῦσαν ὅτι δὲν χρησιμοποιήθηκαν πρὸ καιροῦ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, δυὸ μπρίκια σκουριασμένα κι' ἕνα τέντζερη ἀναποδογυρισμένο· ἕνα ἑρμάρι μὲ μερικὰ ναύτικα φορέματα, μισολυωμένα· καὶ ἕνα τραπέζι, ἕνα πιάτο μετάλλινο καὶ μιὰ Ἁγία Γραφὴ κιτρινοφυλλιασμένη ἀπὸ τὴν ὑγρασία· σὲ μιὰ γωνιά, μερικὰ ἐργαλεῖα, ἕνα φτυάρι, μιὰ ἀξίνα, δυὸ κυνηγετικὰ τουφέκια, τὸ ἕνα σπασμένο· σὲ μια σανιδένια ἐταζέρα, ἕνα βαρελάκι μπαρούτι, ἕνα βαρελάκι μολύβι καὶ κάμποσα κουτιὰ καψούλια· ὅλ' αὐτὰ σκεπασμένα ἀπὸ πυκνα στρώματα σκόνης, ποῦ ἀπὸ πολλὰ ἴσως χρόνια εἶχε μαζευθῇ.

—Δὲν εἶνε κανένας! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

—Ψυχή! ἀπεκρίθηκε ὁ ναύτης.

—Ἡ κάμαρα αὐτὴ εἶνε ἀκατοίκητη ἀπὸ καιρό, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

—Ἀπὸ πάρα πολὺν καιρό! ἐπρόσθεσε ὁ δημοσιογράφος.

—Κύριε Σπίλεττ, εἶπε τότε ὁ Πέγκροφ, ἀντὶ νὰ γυρίσωμε στὸ πλοῖο, μοῦ φαίνεται καλλίτερο νὰ περάσωμε τὴ νύκτα μας ἐδῶ μέσα.

—Καλὰ λέτε, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος κι' ἂν τύχῃ καὶ γυρίσῃ, ὁ νοικοκύρης, δὲν θὰ τοῦ κακοφανῇ, πιστεύω, ποῦ θὰ βρῇ τὸ σπίτι του σιασμένο.

—Ἔννοια σας καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ κουνῶντας τὸ κεφάλι.

—Λὲς νάφυγε ἀπὸ τὸ νησί; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Ἂν ἔφευγε, θἄπαιρνε τὰ ὅπλα του καὶ τὰ πράγματά του, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Ξέρετε τί σημασία δίνουν οἱ ναυαγοὶ στὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ ναυαγίου τους! Τὰ θεωροῦν ἱερά, κειμήλια, κι' ἐννοοῦν νὰ τὰ διατηρήσουν μὲ κάθε θυσία. Ἄ, ὄχι! ὄχι! ὄχι! ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ ναυαγὸς δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί. Πῶς νάφυγε; Μὲ βάρκα καμωμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο; Θὰ τἄπαιρνε κι' αὐτά. Μὲ πλοῖο περαστικὸ ἢ μὲ πλοῖο ποῦ ἦλθ' ἐπίτηδες νὰ τὸν πάρῃ; Θὰ τἄπαιρνε ἀκόμη καλλίτερα. Ὄχι, σᾶς λέγω, δὲν ἔφυγε! Βρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ.

—Ζωντανός; ρώτησε ὁ Χάμπερτ.

—Εἴτε ζωντανός, εἴτε πεθαμένος. Ἂν πέθανε ὅμως, στοχάζομαι πῶς δὲν θὰ θάφτηκε μονάχος του. Καὶ θὰ βροῦμε τουλάχιστο τὰ λείψανά του.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖνο τὸ ἔρημο σπιτάκι, ποῦ μια προμήθεια ξύλων, ξεχασμένων σὲ μιαν ἄκρη, θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τὸ ζεστάνουν ἀρκετά. Ἔκλεισαν τὴν πόρτα, κάθισαν ἐνα ἔνα γκο κ' ἔμειναν ἐκεῖ, ὁμιλοῦντες τώρα ὀλίγο ἀλλὰ σκεπτόμενοι πολύ... Ἡ ψυχολογική τους κατάστασι ἦταν τέτοια, ὥστε μποροῦσαν νὰ ὑποθέτουν, καὶ νὰ περιμένουν ἀκόμη, τὸ κάθε τί. Γι' αὐτό, θἄλεγες, ἐπρόσεχαν 'ς ὅλους τοὺς κρότους ποῦ ἔφθαναν ἀπέξω. Ἐφαντάζοντο ἴσως ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θἄνοιγε ἡ πόρτα κ' ἕνας ἄνθρωπος θἄμπαινε μέσα. Αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἐγκατάλειψι ποῦ μαρτυροῦσε ἡ κατοικία, δὲν θἄ τοὺς ἔκανε καμμιὰ ἔκπληξι, δὲν θὰ τοὺς ἐφαίνετο καθόλου παράξενο. Κ' εἶχαν ἑτοιμα τὰ χέρια τους, γιὰ νὰ σφίξουν τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ναυαγοῦ, τοῦ ἄγνωστου φίλου, ποῦ σὰν φίλοι τὸν ἐπερίμεναν...

Ἀλλὰ τοὺς κρότους ποῦ ἄκουγαν κάπου κάπου, θὰ τοὺς ἔκαναν βέβαια τὰ ζῶα τοῦ δάσους ἢ ὁ ἄνεμος. Ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε καθόλου κ' ἔτσι περνοῦσαν αἱ ὧρες.

Πόσο μακρυὰ φάνηκε, στὸ ναύτη καὶ στοὺς συντρόφους του, ἐκείνη ἡ νύκτα! Μόνον ὁ Χάρμπερ κοιμήθηκε μιὰ-δυὸ ὧρες, γιατὶ στὴν ἡλικία του ὁ ὕπνος εἶνε ἀνάγκη. Δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα, κι' οἱ τρεῖς, νὰ ξημερώσῃ γιὰ νἀρχίσουν πάλι τὴν ἔρευνα. Θὰ ἔψαχναν τὸ νησάκι παντοῦ. Γιατὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ Πέγκροφ τοὺς ἐφαίνοντο πολὺ λογικὰ κι' ἦταν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ὁ κάτοικος τοῦ παρατημένου ἐκείνου σπιτιοῦ εἶχε πεθάνῃ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βροῦν τὸ λείψανό του, γιὰ νὰ τὸ θάψουν τουλάχιστο χριστιανικά.

Τέλος ξημέρωσε. Ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὴν κατοικία.

Ἦταν πραγματικῶς σὲ ὡραία θέσι, στὴ ρίζα ἑνὸς μικροῦ λόφου, προστατευμένη ἀπὸ πέντ' ἕξη μεγαλοπρεπῆ κομμιόδενδρα. Μπροστά της, μέσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους, εἶχε ἀνοιχθῇ μὲ τὸ τσεκοῦρι μιὰ μεγάλη πλατεῖα, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ὡς τὴ θάλασσα. Ἕνα μικρὸ λειβάδι, μὲ ξύλινο φράκτη, χαλασμένον τώρα, ἄρχιζε ἀπὸ κεῖ κ' ἔφθανε στὴν ἀκρογιαλιά, κοντὰ στὸ μέρος ποῦ ἐχύνετο τὸ ποταμάκι.

Ἡ κατοικία ἦταν καμωμένη, καθὼς εἴπαμε, ἀπὸ σανίδια, ἀλλὰ τὰ σανίδια αὐτὰ προήρχοντο βεβαιότατα ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἢ ἀπὸ τὰ πλευρὰ κάποιου πλοίου. Ἦταν λοιπὸν φανερό, ὅτι κάποτε κάποιο πλοῖο ἐναυάγησε στὸ νησί, ὅτι ἕνας τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὰ λείψανα τοῦ πλοίου καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα ποῦ εἶχε, κατασκεύασε ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι.

Αὐτὸ φάνηκε ἀκόμη καλλίτερα, ὅταν ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, τριγυρίζων ἀπέξω τὴν κατοικία, εἶδε σὲ μιὰ σανίδα της αὐτὰ τὰ γράμματα, μισοσβυμένα:

BP . . TAN . A

Ἐπλησίασε ἀμέσως κι' ὁ Πέγκροφ, ποῦ μόλις τὰ διάβασε, εἶπε:

—Βρεττανία! Εἶνε ἕνα ὄνομα κοινότατο στὰ πλοῖα. Δὲν θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ πῶ, ἂν αὐτὴ ἡ «Βρεττανία» ἦταν ἐγγλέζικη ἢ ἀμερικάνικη.

—Ἀδιάφορο, Πέγκροφ!

—Ναί, μᾶς εἶνε ἀδιάφορο. Ἂν ζῇ ἀκόμη ὁ ναυαγός της, ἐμεῖς θὰ τὸν σώσουμε, 'ς ὁποια χώρα κι' ἂν ἀνήκῃ! Ἀλλά, πρὶν ἀρχίσουμε τὴν ἔρευνα, ἂς γυρίσουμε πρῶτα στὸν «Καλότυχο».

Ὁ Πέγκροφ ἀνησυχοῦσε, φαίνεται, γιὰ τὸ καϊκι του. Ἂν, μ' ὅλ' αὐτά, τὸ νησάκι ἦταν κατοικημένο κι' ἂν τοῦ τῶπαιρνε κανείς;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1918

Ἀγαπητοί μου,

Μ Ε ὑγεία κι' εὐτυχία ὁ καινούργιος χρόνος. Τὸ λέμε κάθε Πρωτοχρονιά, ἂς τὸ ποῦμε καὶ τώρα, ἂν κι' εἶνε τόσο δύσκολο νὰ διατηρηθῇ ὑγεία μὲ τόσες στερήσεις, νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία μὲ τόσες ἀγωνίες, στὴ μανία ἑνὸς οἰκουμενικοῦ πολέμου, τοῦ πιὸ σοβεροῦ ἀπ' ὅσους ἐγνώρισε ὁ κόσμος!.. Μὰ χρειάζεται ἀληθινὸ θαῦμα Θεοῦ γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή μας! Μήπως δὲν ζοῦμε τώρα σὰν ἀπὸ θαῦμα; Μήπως καὶ τὰ λίγα ἀκόμη τρόφιμα ποῦ κατορθώνουμε νὰ βρίσκουμε, δὲν μᾶς φαίνεται πῶς μᾶς τὰ στέλνει, ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὔνοια, ὁ ἴδιος ὁ Θεός; Νά, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶδα στὸ δρομὸ μιὰ γυναικούλα, ποῦ κρατοῦσε ἕνα κεφαλάκι ἀργίσιο καὶ πέντ' ξῆ ποδαράκια. Δὲν χρειάστηκε νὰ τὴ ρωτήσω ποῦ τὰ οἰκονόμησε, γιατὶ τὴν ἄκουσα σὲ λίγο νὰ λέῃ δυνατὰ 'ς ἕναν ἄνθρωπο, κάποιο δικό της, ποῦ τὴ σταμάτησε:

— Μὴν τὰ ρωτᾶς! Θαῦμα Θεοῦ!

Ἄλλη φορά, παραμονὴ Χριστουγέννων, ἡ ἴδια γυναικούλα θὰ κουβαλοῦσε στὸ σπιτάκι της χίλια πράγματα, χωρὶς νὰ τὸ θεωρήσῃ θαῦμα κ' ἴσως χωρὶς νὰ θυμηθῇ τὸν Θεό, παρὰ μόνο τὸ πρωὶ στὴν Ἐκκλησιὰ ἢ τὸ μεσημέρι στὸ φτωχὸ τραπέζι, πλούσιο τὴ χρονιάτικη μέρα, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα σταυρὸ καὶ νὰ πῇ ἕνα «Δόξα σοι ὁ Θεός!» κι' αὐτὰ σχεδὸν τυπικά... Ἔτσι εἶνε! Μόνο στὶς δυστυχίες καὶ στοὺς κινδύνους ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀδυναμία του, τὴ μηδαμινότητά του, καὶ θυμᾶται πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴ βοήθεια, τὴ θαυματουργὴ ἐπέμβασι τῆς Θείας Δυνάμεως; ποῦ στὴν εὐτυχία του τὴν ξεχνᾷ σὰν περιττή, γιατὶ ἡ εὐτυχία του γεννᾷ περηφάνεια κι' αὐτοπεποίθησι ἐγωϊστική...

Ἄλλη φορά, σὰ σήμερα, λέγαμε «καὶ τοῦ χρόνου, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός!» χωρὶς νὰ πολυσυλλογιζόμαστε καὶ τί λέμε, γιατί νομίζαμε πῶς κάθ' εὐτυχία ἦταν στὸ χέρι μας. Τώρα τὸ λέμε μὲ σκέψι, μὲ δισταγμό, μὲ τρόμο, μὲ φόβο Θεοῦ, γιατὶ βλέπομε πῶς δὲν εἶνε στὸ χέρι μας πιά... Κ' εἶνε ἡ τετάρτη αὐτὴ Πρωτοχρονιὰ ποῦ τὴ γιορτάζουμε μὲ τὴ μυστικὴ ἀγωνία: Τί μᾶς φέρνει ὁ καινούργιος χρόνος; Πῶς θὰ περάσῃ κι' αὐτός; Θὰ μεγαλώσουν ἡ δυστυχίες μας ἢ θὰ πάψουν; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ Τρικυμία, ἢ θὰ ἔλθῃ ἐπιτέλους ἡ τρισπόθητη Γαλήνη;

Ἔ, φέτος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη πολεμικὴ Πρωτοχρονιά, μποροῦμε νὰ τὸ ἐλπίζουμε. Ὁ ἴδιος ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, σὲ λόγο ποῦ ἔβγαλε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, εἶπε μὲ πεποίθησι πῶς τὸ 1918 θὰ ἰδῇ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου. Μποροῦμε λοιπὸν νἀχουμε καὶ μεῖς τὴν πεποίθησι καὶ νὰ θεωροῦμε τὸν χρόνο ποῦ μπαίνει ὡς τὸν τελευταῖο τῆς δοκιμασίας. Λίγους μῆνες ἀκόμη κ' ἔπειτα Εἰρήνη. Ἡ ζωή, ἡ εὐτυχισμένη ζωή, ξαναγυρίζει. Ἡ μεγάλη ἡμερομηνία, ἡ κοσμοϊστορική, ἀπὸ τὴν ὁποία θἀρχίσῃ ἡ καινούργια ἐποχὴ τῆς πολιτισμένης Ἀνθρωπότητος, θὰ εἶνε μέσα στὸ ἔτος 1918. Ἐπιτέλους, καὶ τὴν πεποίθησι, τὴν βεβαιότητα ἂν δὲν εἶνε φρόνιμο νἄχουμε, μποροῦμε ὅμως νἄχουμε τὴν ἐλπίδα.

Συλλογίζομαι τώρα πόσα πράγματα θὰ χρειαστῇ νὰ διορθωθοῦν, νἀποκατασταθοῦν, νὰ ξαναμποῦν στὴ σειρά, νἀναθηαιουργηθοῦν, ὅταν θὰ σωπάσουν τὰ κανόνια καὶ θἀρχίσῃ ἡ ζωὴ τῆς ἡσυχης, τῆς εἰρηνικῆς ἐργασίας! Ὁλόκληρες πόλεις θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ξανακτισθοῦν. Αὐτὸ μόνο νὰ φαντασθῇ κάνεις, φθάνει. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μονάχα τὰ ὑλικὰ πράγματα, εἶνε καὶ τὰ ἠθικά. Κ' ἴσως ἡ ζημιὲς ποῦ ἔχουν πάθῃ αὐτὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο, εἶνε ἀκόμη μεγαλήτερες καὶ θἀπαιτήσουν ἀκόμη περισσότερες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπανορθωθοῦν. Τέσσερα χρόνια πολέμου ἔκαμαν νὰ μείνουν πίσω ὅλες σχεδὸν οἱ πνευματικὲς ἐργασίες, ἐπιστημονικές, φιλολογικές, καλλιτεχνικές, εὐπαιδευτικές. Κ' ἐδῶ ἀκόμα, στὸν τόπο μας, ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἴδε τὶς δυστυχίες ἄλλων τόπων, ἡ ἐκπαίδευσις παραμελήθηκε πολύ. Καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι θἀναγνωρίζετε πῶς τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια δὲν ἐμάθατε ὅσα θὰ μαθαίνατε σὲ τέσσερα χρόνια ἡσυχίας καὶ γαλήνης. Ἄτακτα τὰ μαθήματα καὶ συχνὲς ἡ ἡμέρες ποῦ τὰ Σχολεῖα ἦταν κλειστά. Δὲν σᾶς ἔβαζαν νὰ μελετᾶτε ὅσο ἔπρεπε, γιατὶ οὔτε καὶ τρώγατε ὅσο ἔπρεπε. Τελευταῖα ἔλειπε καὶ τὸ φῶς, ὁ λύχνος τῆς μελέτης.

Ἦταν βέβαια ἀτύχημα νὰ σᾶς βρῇ ὁ μακροχρόνιος αὐτὸς πόλεμος μέσ' στὴν ἡλικία τῆς σωματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς σας ἀναπτύξεως. Ἡ κακὴ δίαιτα—μιλῶ βέβαια γιὰ τοὺς περισσοτέρους,—σᾶς ἀδυνάτισε τὸ σῶμα. Ἡ ἀταξία τοῦ σχολείου δὲν σᾶς δυνάμωσε, δὲν σᾶς ἐπλούτισε ὅσο ἔπρεπε τὸ νοῦ. Κι' αὐτὰ τὰ δύο θὰ ἔχετε σεῖς νὰ ἐπανορθώσετε μὲ τὴν Εἰρήνη. Τὸ πρῶτο δὲν εἶνε τόσο δύσκολο. Παιδιὰ εἴσθε. Ἄμα φᾶτε καλὰ λίγους μῆνες, θὰ συνέλθετε. Δὲν θὰ χρειασθῇ, παρὰ κάποια προσοχὴ στὴ δίαιτά σας. Τὸ δεύτερο ὅμως εἶνε δυσκολώτερο. Θὰ χρειασθῇ μεγαλήτερος κόπος, ἐντονώτερη καὶ πολυπλοκώτερη προσπάθεια, γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ χάσματα τοῦ νοῦ μὲ τὶς γνώσεις ἐκεῖνες, ποῦ ἔπρεπε, ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὶς ἀποκτήσετε στὴν ἐντέλεια αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια. Ἀλλὰ τὸ δύσκολο δὲν εἶνε ἀδύνατο. Οἱ διδάσκαλοί σας θὰ σᾶς ὁδηγήσουν καλὰ καὶ σεῖς θὰ ἔχετε βέβαια ὅλη τὴ διάθεσι νἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες τους. Ἂς μὴν ἀνησυχοῦμε λοιπὸν περισσότερο. Ἂς εὐχηθοῦμε μόνο νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ κοινὴ ἐλπίδα καὶ νὰ μᾶς φέρῃ ὁ καινούργιος χρόνος, σὰν ἄλλο περιστέρι τοῦ Νῶε, τὸ ποθητὸ κλαδὶ τῆς Ἐλιᾶς!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Στὸ ποταμάκι, ποὺ γλυστρᾷ
τὰ ὀργώματα ν' ἀφήσῃ,
γιὰ νὰ χυθῇ 'ς τὴ ρεμματιά,
κάποιον χειμῶνα, μιὰ φορά,
μιὰ πέτρα ἔχω κυλήσει
βαρειά, κατάσπρη καὶ πλατειά.

Σκυφτὴ ἡ γοητοῦλα, ποὺ βαστᾷ
τὰ ξύλα τὰ κομμένα,
θὰ τὴν διαβαίνῃ, γνωστική,
καὶ τοῦ τσοπάνη τὰ σγουρὰ
τὰ πρόβατα ἕνα-ἕνα
σὰν θὰ γυρνοῦνε ἀπ' τὴ βοσκή...

Θὰ 'ναι ἄσπρη γλάστρα τῶν ἀρῶν,
ποὺ ἀπ' τῶν νερῶν τὸ πλάγι
τοὺς ξερριλλίζει αὔρα βαθειά,
πεζοῦλι τοῦ χελιδονιοῦ,
τοῦ βαθρακοῦ σεράγι
καὶ προσκεφάλι 'στὴν ξωθιά.

Ἄ, ἡ πέτρα ἐκείνη, ποὺ ἔσυρα
μ' ἀγνὴ καρδιὰ στὸ ρέμμα,
κι' ὄχι ἀπὸ πεῖσμα παιδικό,
μοῦ μένει ἡ πιὸ γλυκειὰ χαρά:
δὲν εἶναι αὐτὴ οὔτε ψέμμα,
μήτε ὄνειρο διαβατικό.

Ὅλα περνοῦν, σὰν τὸ νερό,
κι' ἐγὼ σὰν μιὰ σκιά του·
μονάχα ἡ πέτρα θὰ σταθῇ
μιὰ ἀναμνησι ἀπ' τὸν ἄγνωστο,
ποὺ, μὲ ὅλα τὰ ὄνειρά του,
θἄχῃ κι' αὐτὸς λησμονηθῇ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (*Συνέχεια*)

Ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας δὲν ἐβίστασαν οὔτε στιγμή. Φωνάζοντες μ' ὅλη τους τὴ δύναμι, γιὰ νὰ τρομάξουν τὰ θηρία, ἔπεσαν κι' αὐτοὶ ἀπάνω τους μὲ τὰ ὀρειβατικά τους μπαστούνια.

Μοίρασαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κάμποσες γερὲς μπαστουνιές. Κι' ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ βοήθεια ἔφερε γρήγορα ἀποτέλεσμα. Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ λύκοι ὑποχώρησαν, ἕτοιμοι νὰ φύγουν. Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνακωχή, γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν κι' αὐτοὶ ἀπάνω 'ς ἕνα βράχο. Καλὰ ποὺ πρόφθασαν, γιατὶ οἱ λύκοι, μετὰ τὸν στιγμιαῖο πανικό, ξαναγύρισαν ἀγριώτεροι. Ἀλλὰ ἡ μάχη τώρα δὲν ἦταν πιὰ τόσο ἄνιση. Τὰ παιδιὰ εἶχαν γίνη τρία κι' ἡ θέσι τους ἦταν καλή. Οἱ λύκοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ φθάνουν παρὰ μὲ τεράστια πηδήματα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαναν νἀναιβοῦν κι' αὐτοὶ στοὺς γλυστεροὺς βράχους, τοὺς ἀπωθοῦσαν τὰ σιδηρόφρακτα μπαστούνια, ποὺ τὰ τρία παιδιὰ τὰ στριφογύριζαν μὲ δύναμι καὶ δεξιότητα.

Μπάμ ! Μπάμ !...

Δυὸ τουφεκιὲς ἀκούστηκαν, δυὸ λύκοι ἔπεσαν κτυπημένοι θανάσιμα.

Ἕνας ἄνθρωπος χύθηκε μέσ' 'στὸ κοπάδι καὶ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιοῦ του ἔσπασε τὸ κρανίο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀγριώτερους λύκους, ἐνῶ τὸ μεγαλόσωμο σκυλί του ἁρπαζε ἕναν ἄλλο ἀπὸ τὸ λαιμό Οἱ ἄλλοι λύκοι, ὅσοι δὲν ἦταν πληγωμένοι, τὤβαλαν τότε στὰ πόδια. Ὅπου φύγη-φύγη ! Ὅσο γιὰ τοὺς πληγωμένους ἀπὸ τὰ παιδιά, ὁ κυνηγὸς κι' ὁ σκύλος του δὲν ἀργήσαν νὰ τοὺς ἀποτελειώσουν.

Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ δὲν ἤξεραν μὲ τί λόγια νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτῆρά τους. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τοὺς διέκοψε καὶ τοὺς εἶπε :

— Τώρα φύγετε γρήγορα ! Αὐτοὶ οἱ λύκοι θἄχουν καὶ συντρόφους. Μπορεῖ νὰ γυρίσουν περισσότεροι καὶ τότε δὲν θα σᾶς ἔσωζε κανένας !

Ὁ κυνηγός, μὲ γοργὸ βῆμα, πῆρε τὸ γυριστὸ μονοπάτι. Τὰ παιδιά, λαγαριασμένα ἀκόμη ἀπὸ τὴ μάχη, τὸν ἀκολούθησαν μὲ κάποιον κόπο.

Μολονότι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μιλοῦσε ταγγλικὰ σὰν Ἄγγλος, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας δὲν ἐφαντάσθηκαν, ὅτι μποροῦσε νὰ ἦταν συμπατριώτης τους, γιατὶ μὲ τὴν μεγαλείτερη ἄνεσι φοροῦσε τὴν βαρειὰ φορεσιὰ τῶν βουνήσιων. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μελαχροινὸ σὰν τῶν Ἱσπανῶν καὶ τὰ μαλλιά του ἄρθονα, κατάμαυρα καὶ σγουρά. Ἂν καὶ μέτριος τὸ ἀνάστημα, καὶ λεπτός, τὰ κτυπήματα ποὺ εἶχε καταφέρη, κι' ἐν γένει τὰ κινήματά του, μαρτυροῦσαν σωματικὴ δύναμι κι' εὐλυγισία ἐξαιρετική. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε μεγαλείτερη ἐντύπωσι στὰ παιδιά, ἦταν ἡ ψυχραιμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μποροῦσε νὰ δείχνεται τόσο ἤρεμος ὕστερ' ἀπὸ τόσο δεινὸν ἀγῶνα.

Σὲ λίγο θὰ ἔβγαιναν στὸ μεγάλο δρόμο. Ὁ ξένος ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς νεαροὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς εἶπε :

— Πηγαίνετε στὴν Ἀργελή ; Κάμετε δεξιὰ κ' ἐξακολουθῆστε ὁλο ἴσια. Δὲν ὑπάρχει πιὰ κίνδυνος. Ἐγὼ πρέπει νὰ φθάσω στὸ Κωτερὲ τὸ γρηγορώτερο. Χαίρετε !

«Ἕνας λύκος ! ἕνας λύκος !»

Κι' ὁ βουνήσιος μὲ τὸ σκύλο του χάθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ὅταν ἔστρεψαν τὰ κεφάλια, γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἀκόμη μιὰ φορά, οἱ δυὸ νεαροὶ Ἄγγλοι ἐτρόμαξαν, βλέποντες τὸ παιδί, ποὺ εἶχαν σώση πρὸ ὀλίγου, πεσμένο κάτω, λιπόθυμο.

—Τί ἔπαθε αὐτός ; ἐφώναξε ὁ Δάγκλας τὸν εἶχαν δαγκάση οἱ λύκοι ;

—Ἔπεσε ἀπὸ τὴν πεῖνα, μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Δόναλδ, συμμένος ἀπάνω στὸ λιπόθυμο χωριατόπουλο. Δὲν τὸ βλέπεις ποὺ εἶνε πετσὶ καὶ κόκκαλο ; Πρέπει νὰ κάμωμε τρόπο νὰ τὸ μεταφέρωμε στὸν Πιερρεφίττη. Πρὸ μεσημβρίας ὑπάρχει τραῖνο γιὰ τὴν Ἀργελή. Μπορεῖ νὰ τὸ προφθάσουμε. Θὰ τὰ καταφέρουμε ὅμως, οἱ δυό μας, νὰ κουβαλήσωμε ὡς ἐκεῖ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί :

—Ἂς δοκιμάσουμε ! ἔκαμε ὁ Δάγκλας, γεμᾶτος προθυμία.

Ἑτοιμάσθηκαν νὰ φορτωθοῦν τὸ παιδί. Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ εὔκολο. Ἡ καλὴ τύχη ὅμως ἔδωσε στὸ πρόβλημα μιὰ λύσι καλλίτερη. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε κρότος τροχῶν καὶ σὲ λίγο φάνηκε ἕνα κάρρο, ποὺ τ' ὡδηγοῦσε ἕνας χωρικός.

Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος βοήθησε τὸν Δάγκλας καὶ τὸν Δόναλδ νἀναιβάσουν στὸ κάρρο του τὸ χωριατόπουλο, λιπόθυμο ἀκόμη. Ἔπειτα ἀνέβηκαν κι' αὐτοί.

—Λὲς νὰ προφθάσουμε, μπάρμπα, τὸ τραῖνο τῆς Ἀργελῆς ; ρώτησαν τὸν καρροκόλογο.

—Ἡσυχᾶστε, τοὺς ἀποκρίθηκε αὐτός· θὰ φθάσουμε μὲ τὴν ὥρα. Τὸ κακόμοιρο αὐτὸ παιδὶ θὰ εἶχε ξεκινήση ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν βουνῶν καὶ δὲν θἄβαλε ψωμὶ στὸ στόμα του 'ς ὅλο τὸ δρόμο. Δὲν ἔχει τίποτα, μὴ φοβᾶστε.

Καθὼς εἶπε ὁ χωρικός, τὰ πκιδιὰ ἔφθασαν στὸν σταθμὸ λίγες στιγμὲς πρὶν ξεκινήση τὸ τραῖνο. Ὁ Δόναλδ ἄφισε τὸν ἀδελφό του νὰ βγάλη εἰσιτήρια κι' αὐτὸς ἔτρεξε νἀγοράση μιὰ φραντζόλα. Ὁ μικρὸς ἄρρωστος, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξελιποθυμήσει, τὴν ἔφαγε μὲ βουλιμία. Φάνηκε πιὰ πῶς ἦταν τόσο πεινασμένος, ὅσο τοὐλάχιστον κι' οἱ λύκοι ποὺ τοῦ εἶχαν ριχτῆ.

Οἱ δυὸ νεαροὶ Ἄγγλοι τὸν πῆραν μαζί τους 'ς ἕνα βαγόνι καί, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ μιλήση, τὸν κάθισαν μπροστά τους καὶ τὸν κύτταζαν ἐξεταστικά.

Πολὺ παράξενη ἡ φυσιογνωμία του ! Ἀπὸ τὸ μελαψὸ του χρῶμα, τὰ σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὸ κόκκινο φουλάρι ποὺ εἶχε δεμένο στὸ κεφάλι του, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πάρη γι' Ἀτσιγγανόπουλο. Τὰ ροῦχά του, διαφόρων χρωμάτων, ἦταν, καθὼς εἴπαμε, κουρελιασμένα.

—Θὰ εἶνε ὅμως γενναῖο παιδί, γιὰ νὰ μὴ φοβηθῆ μέσα σὲ τόσους λύκους ! εἶπε ὁ Δάγκλας ἀγγλικὰ στὸν ἀδελφό του. Φαίνεται πάρα πολὺ φτωχό, τὸ κακόμοιρο. Ὁ ξενοδόχος μας θὰ θελήση ἴσως νὰ τὸ κρατήση καὶ νὰ τὸ περιποιηθῆ. Νὰ παρακαλέσουμε καὶ τὸν θεῖο νὰ κάμη κάτι γι' αὐτό.

—Καὶ θὰ τὸ κάμη ! ἀποκρίθηκε ὁ Δόναλδ ζωηρά. Ὁ θεῖος εἶνε τόσο καλός !

Ὅταν τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸν σταθμὸ τῆς Ἀργελῆς, ὁ μικρὸς ἄρρωστος εἶχε ἀρχίση νὰ συνέρχεται, ἦταν ὅμως ἀκόμη τόσο ἀδύνατος, τόσο χλωμός, ὥστε γιὰ νὰ περπατήση, ὁ Δόναλδ κι ὁ Δάγκλας ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν πιάσουν κι' ἀπὸ τὰ δύο μπράτσα. Ἔτσι ἔκαμαν τὸν δρόμο ὡς τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστροφὴ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς πετάχθηκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, μὲ τὴν πετσέτα στὸ λαιμό, γιὰ νὰ ρωτήση τί συμβαίνει.

Ὅλοι λυπήθηκαν τὸ φτωχὸ παιδί, ἅμα ἔμαθαν τὴν ἱστορία. Ὁ στρατηγὸς ἐδήλωσε, ὅτι ἡ γενναιότης του ἔπρεπε νἀνταμειφθῆ καί, γιὰ καλὴ ἀρχή, τοῦ παρήγγειλε ἕνα ζουμί. Ὁ ξενοδόχος πάλι τοῦ παραχώρησε ἕνα κρεββάτι (*) στὸ παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου του, κι' ἔτσι ἐξασφαλίσθηκε ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μικροῦ ἀρρώστου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΛΙΝΑ ΚΙ' Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΤΗΣ

Ἦταν ἕνα πρωὶ ὁλόφωτο τοῦ Ὀκτώβρη. Εἶχε πέσει πιὰ ἡ βαρειὰ κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ Λίνα μὲ τὸν μπαμπάκα της ξεκίνησαν μαζὶ γιὰ ἕνα μεγάλο περίπατο.

Σκαρφαλώνουν τὶς ἀμμουδωτὲς ἀνηφοριὲς τῆς ἀπόκρημνης ἀκρογιαλιᾶς καὶ χαρωποὶ ξαναρροβολοῦν μέσα στῆς μικροῦλες λαγκαδιές.

Τί ὥμορφη μυρουδιὰ φθινόπωρου ποὺ δίνει ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος !

Ἐκεῖ ποὺ ξανανέβαιναν μιὰν ἀμμουδωτὴ πλαγιά, τὸ χαριτωμένο κελάδημα τῆς Λίνας γίνεται πιὸ ἀργό. Κι' ἄξαφνα, σὰν εἶδε καρφωμένο ἀπάνω της τὸ μάτι τοῦ μπαμπάκα της, τὸν ρωτᾶ :

—Τί συλλογίζεσαι, μπαμπάκα ;

—Ἐτένα συλλογίζομαι, Λίνα.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 33.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΠΙΝΙΚΗ ΤΑΠΑΝΛΗ (Μελαγχολία) ἐν Παπάδῳ, Γέρας Μυτιλήνη. Πρῶτον Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΣ (Ζοφερὰ Νύξ) ἐν Γορτυνίας. Α' Βραβεῖον 1620ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ (Ναυτίλος) ἐν Ἀθήναις, Α' Βραβεῖον 1620ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

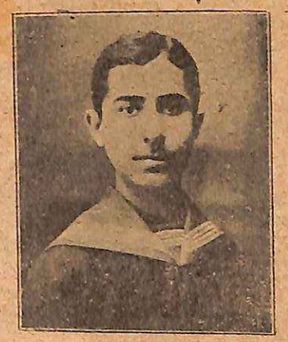

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις. Δεύτερον Βραβεῖον Δεκάτου Ἑβδόμου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

—Καὶ σὰν τί νὰ 'συλλογίζεσαι γιὰ μένα ;

Καὶ μὲ πονηρὸ χαμόγελο ἐπρόσθεσε :

—Εἶμαι βέβαιη πῶς πολλὲς κακὲς ἰδέες θἄχῃς στὸ νοῦ σου γιὰ μένα.

Ὁ μπαμπᾶς καρφώνει ἀπάνω της τὸ γκρίζο μάτι του, λιγάκι σκεπτικὸ καὶ ὀνειροπόλο, καὶ τῆς ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ σκεπασμένη :

—Ὄχι, Λίνα μου, δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου καλὴ ἰδέα γιὰ σένα. Μήπως δὲν ἔχω δίκιο ;

Ἡ Λίνα ἀποστομώθηκε λιγάκι. Τέτοια ἀπάντησι δὲν τὴν περίμενε. Κάποια ἀόριστη ἀνησυχία τὴν σφίγγει ποὺ βλέπει τὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ μπαμπάκα της, μὰ εἶνε καὶ κολακευμένη ἀπὸ τα λόγια του. Πόσο ἤθελε νὰ τοῦ πῆ κάτι, κανένα καλὸ λόγο ἀκόμη, νὰ ρωτήση πάλι ! Μὰ τὰ λόγια δὲν τῆς ἔρχουνται πιὰ στὸ στόμα σὰν πάντα.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν ;

Ὁ μπαμπᾶς χαμογέλασε καὶ εἶπε ;

—Ναί, Λίνα, σ' ἀγαπῶ...

Κάτω ἀπὸ τὸ φωτεινὸ θόλο τοῦ ἀπέραντου οὐρανοῦ, ἀνάμεσα στὴν ἀτέλειωτη θάλασσα, τὴν κυματιστὴ πεδιάδα καὶ τῆς μακρυνὲς κορφὲς τῶν βουνῶν, ἡ Λίνα, ἡ μικρούλα-μικρούλα Λίνα, νοιώθει τὴν καρδιὰ της νὰ φουσκώνη... Τὴν ἀγαποῦν !...δὲν εἶνε πιὰ μόνη...

Ὁρμητικὰ χύνεται στὸ λαιμὸ τοῦ μπαμπάκα της, τοῦ ρίχνει μὲ τὴ φορὰ της τὰ γυαλάκια του ἀπὸ τῶνα μέρος καὶ τὸ καπέλλο του ἀπὸ τἄλλο, καὶ τὸν σφιχταγκαλιάζει μὲ τὰ δυό της χέρια. Ἔπειτα τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν κάμη νὰ σηκωθῆ, ἐνῶ τοῦ φωνάζει :

—Ἔλα λοιπόν, ἀφοῦ εἴμαστε φίλοι, σήκω νὰ τρέξουμε.

Καὶ κεῖ-κάτω, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, τὴν στρωμένη μὲ θυμάρι καὶ μὲ γρασίδι καὶ κεντημένη μὲ γαρύφαλα καὶ μαντζουράνες, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Λίνα τὸ στρώνουν στὸ τρέχιο, ἐνῶ στὸ διάβα τους μία-μία ξεσηκώνουνται οἱ ἀκρίδες. Ὁ ἥλιος χορεύει. Τὸ μελτέμι τοὺς χτυπᾶ στὸ πρόσωπο. Ὁ ἀέρας εἶνε ὅσο γίνεται καθαρός. Κι' ἐκεῖνοι γελοῦν μέσα στὴ δροσερὴ χαρὰ τοῦ πρωϊνοῦ καὶ ζοῦνε μερικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκιὲς στὴ ζωή τους...

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ A. Lichtenberger]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

"ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ,,

[Πλατὺς καὶ πολύτιμος συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ἔξοχος καὶ κοσμαγάπητος ποιητὴς κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἐξέδωσε πάλιν ἕνα κομψότατον τόμον νέων του ποιημάτων μὲ τὸν τίτλον «Σπασμένα Μάρμαρα». Ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βιβλίον, ποὺ ὡς λέγεται, θὰ τιμηθῆ ἐπαξίως καὶ μὲ τὸ Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω —Σ. τ. Δ.]

ΤΟ ΣΤΑΜΝΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὅποιος θέλει νὰ γεμίση
Τῆς ζωῆς του τὸ σταμνὶ
Ἀπ' τῆς Εὐτυχίας τὴ βρύση,
Πρέπει νἄχη ὑπομονή.

Γιατὶ ἡ βρύση μόλις στάζει
Κι' ὁ μονάχος της κρουνὸς
Εἶν' ἀνάστροφος καὶ φράζει
Κι' εἶν' ἀπίστευτα στενός.

Κι' ὅταν τὸ γεμίση ἀκόμα,
Τρόμος πῶς νὰ τὸ κρατῆ,
Γιατὶ τοῦ σταμνιοῦ τὸ στόμα
Εἶν' ἀπίστευτα πλατύ.

Κι' ἔτσι, πρὶν νὰ τὸ προφτάση,
Μόλις γύρη τὸ σταμνί,
Ὅλο μονομιᾶς θ' ἀδειάση
Ὡς τὴ στάλα τὴ στερνή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β·

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

...Καὶ σὰ μαγνάδι, ἀποσπεροῦ, σ' ὅλην τὴν [πλάση
Ἁπλώθη ἡ πάχνη, ἀπέραστη, σταχτιά, [βαρειά,
Κι' ἔχει κρυμμένα ἀπ' τὴ' ματιὰ κι' ἔχει [σκεπάσει
Τὸν Οὐρανό. τὴ Θάλασσα καὶ τὴ Στερηά..
—Τᾶστρα δὲ λάμπουν στὰ ψηλά... Ποῦ [τάχα γάναι ;
—Ὦ, σ' ἄλλους κόσμους ἄγνωστους φω- [τοβολᾶνε !

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πηχτό, κάθε φωνὴ
Σώπασε κι' ἔσβυσε... Καὶ στὴ νεκρὴ Γα- [λήνη,
Σκορπάει τ' ἀγέρι μ' ἁρμονία μακρυνή,
Ποὺ τὴν ἀκοῦς, σὰν ὄνειρο, ν' ἀπαλο- [σβύνῃ...
—Ποῦθε μᾶς φέρνει ὁ ἄνεμος τὴ μουσική;
—Ὦ, δίχως ἄλλο, ἀπὸ μιὰ χώρα ξωτική!

Σιμώνουνε μεσάνυχτα· κι' ὁλόγυρά μου
Μιὰ λειτουργία νοιώθω κρύφια, μυστική..
—Κι' ἂν δὲν θωροῦν τὰ μάτια μου, βλέπει [ἡ καρδιά μου
Τὸ φωτοβόλι κι' ἀγροικάει τὴ μουσική...
—Κάποιο μυστήριο γίνεται ! Μά, σ' ἄλλη [σφαῖρα·
—Ὄχι, τὸ νοιώθω γύρω μου κι' εἶνε 'δῶ [πέρα !

—Ποιὸ χέρι ἀγνὸ θὲν' ἁπλωθῇ λαχταριστὰ
Καὶ θὰ σηκώσῃ τοῦ μυστήριου τὸ κρέπι ;
Στέκουν τὰ πλήθη, εὐλαβημένα, 'κεῖ [μπροστά,
ἀ τὸν ἀγνό, τὸν τολμηρὸ κανεὶς δὲ [βλέπει...
Ποῦ θὲ νὰ βρῶ τὸν τολμηρὸ καὶ τὸν [ἀγνό ;...
ἀτο στὴ γῆ ἢ στὸν Ἔβδομο Οὐρανό ;

—Κανεὶς ἀγνὸς δὲ βρίσκεται ! Κανένα μάτι
Δε θ' ἀτενίσῃ τοῦ μυστήριου τὴν πομπή...
Τῆς ἁρμονίας του οἱ σκοποὶ σβυοῦνε στὰ [πλάτη
Κι' ἀπ' τὸ σκοτάδι οὔτε μι' ἀχτίδα τοῦ θὰ ['μπῇ,
—Χύνει τὴν Αἴγλη ἡ θεία Νύχτα σ' ἄλλη [Πλάση.
—Μά, ὁ θριαμβός της κάποτε κι' ἐδῶ θὰ [φτάση !

Θὰ λάμψουν τᾶστρα· θ' ἀντηχήσουν τὰ [Ὡσαννά,
Στὴ μαύρη νύχτα πάλι ἡΦάτνη θὰ φωτίσῃ.
Θὰ σκύψῃ ἡ πλάση μὲ τοὺς Μάγους τα- [πεινά.
Τὸ Νεογέννητο Θεὸ νὰ προσκυνήσῃ...
—Ὦ, τὴ χαρά. τὴ δόξα 'κείνης τῆς τιμῆς !
—Ἐξαγνισμένοι, θὰ τὴ νοιώσουμε κι' [ἐμεῖς ;

1917

Νικητὴς τῆς Ἄθριον

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

—Καιρὸς εἶναι νὰ στείλωμε ἐκεῖ ποῦ ξέρει τὸ παιδί.

—Τί ! μήπως πρὶν τῆς ὥρας ἤρθανε ;

—Δὲν ἤρθαν ἀλλὰ θἄρθουν ! κάποιος μᾶς πρόδωσε !

—Γυναῖκα, μὴ φοβᾶσαι ! Ποιὸς θἄχε τέτοια ἀπονιὰ νὰ μᾶς προδώσῃ ; Σκέψου ! Δὲν εἶναι λίγο νὰ μᾶς τὸ πάρουν...

—Ναὶ μά ὅταν...ἄχ ! ἄκουσες ;

—Μή ! Μὴ σκιάζεσαι. Εἶν' ὁ ἀγέρας ποὺ βουΐζει.

—Ὄχι, ὁμιλίες ἦτανε, δὲν εἶνε ὁ ἀγέρας !...

Εἶναι στενὴ ἡ κάμαρα, ποῦ κάθονται κι' οἱ δυό τους καὶ μιλᾶνε. Στὴ μέση, στὸ τραπέζι, μιὰ λάμπα τους φωτίζει πενιχρά, κι' ἡ κίτρινες ἀχτίδες της στοὺς τοίχους ρίχνουνε φανταστικὲς σκιές.

Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας, ἐν' ἀγοράκι μὲ κλειστὰ μάτια κοιμᾶται...Εἶνε ἡ ὄψη του γλυκειά. Σγουρά, ξανθὰ μαλλιά τὸ στεφανώνουν, σὰν στέφανος ἀτίμητος...

Γοργὰ διαβαίνει ἡ ὥρα.

Σάφνου χυτπάνε.

Ὁ ἄντρας τὴν γυναῖκά του κυττάζει κίτρινος καὶ μὲ τρεμάμενη φωνὴ ρωτάει:

— Ποιος εἶναι ;

Πυχτὲς ὁμιλίες ἀκούγονται γι' ἀπάντηση, κι' ὅπλου κλαγγή...Φοβέρα...

Ὁ δύστυχος πατέρας ἐννοιωσε, Σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ δειλὸ περπάτημα στὴν πορτα φτάνει...Τὴν ἄνοιξε.

Κι' οἱ δημιοι μέσα μπῆκανε, φέρνοντας μαζύ τους τή δυστυχία, τὴν καταστροφή:

Κατάχλωμ' ἡ μητέρα στὴν ἀγκαλιά της μὲ λαχτάρα σφίγγει το παιδί.

Θὰ τῆς το πάρουν.

Ἀργὰ ὁ Τοῦρκος προχωράει μὲ βῆμα σταθερό.

Στ' ἀριστερό του χέρι λάμπει τὸ σπαθί...

Μὲ τὸ δεξί του, ποῦ νὰ κρύτανε τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ σπλάγχνο τῆς δυστυχισμένης μάννας ξερριζώνει.

Τῆς παίρνει τὸ παιδί, ποῦ ἴσως μιὰ μέρα ἀγνώριστο, μὲ Γενιτσάρου φορεσιά, σηκώσει χέρι μητροκτόνο...

Πίσ' ἀπὸ τὸν ἅρπαγα ἔκλεισε ἡ πόρτα καὶ τοῦ βορρᾶ τὰ μουγκρητά, μὲ τ' ἀναφυλλητὰ ἑνώνουνται τῆς μάννας !

Πικρὴ σκλαβιά ! ...

Φρέντος

ΓΛΥΚΕΙΑ 'ΝΑΙ Η ΖΩΗ...

Στὶς ὀκτὼ σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ τὴ σκέψη, πῶς νὰ ντυθῶ γρήγορα νὰ μὴν κρυώσω. Στὶς ἐννέα ἔχω κάμει τὴν τουαλέτα μου· παίρνω τὸ ἐργόχειρό μου μὲ τὴν ἀνυπομονησία πότε θὰ τὸ τελειώσω, γιὰ νἀρχίσω νέο. ἐπειδὴ τὸ βαρέθηκα...Φτάνουν τέλος ἡ δώδεκα μὲ χίλιες δυὸ σκουτοῦρες γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο. Μισή'—τρῶμε, μὲ τὴ σκέψι τί θὰ φᾶμε το βράδυ...Μία μ.μ. πιάνω τὸ γαλλικό μου βιβλίο γιὰ νὰ τὸ μάθω γρήγορα-γρήγορα, μήπως ἔλθῃ ὁ δάσκαλός μου καὶ μὲ βρῇ ἀδιάβαστη. Τρεῖς' ἔρχεται ὁ δάσκαλος καὶ κάμνω μάθημα. γεμάτη στενοχώρια μήπως ἔλθῃ καμμιὰ μου φίλη καὶ μὲ περιμένῃ. Τέσσερες καὶ μισή' τελειόνω καὶ παίρνω κάτι τι νὰ φάω, βιασικά. γιατὶ θέλω νὰ κάμω καμμιὰ ἐπίσκεψι ἢ λίγο περίπατο.

Τὸ βράδυ θὰ γράψω τὸ θέμα μου καὶ θὰ ἐξετάσω ἕνα ἀδελφάκι μου. Στὶς ὀκτὼ τρῶμε. Στὶς ἐννηὰ παίρνω κανένα βιβλίο, π' χ: Διάπλασι ἢ κανένα μυθιστόρημα, καὶ στὶς 10 ὥρ. 30' ἀκριβῶς πέφτω νὰ κοιμηθῶ. γιὰ νἀρχίσω ταὐριο τὰ ἴδια.—Ἔτσι περνᾶ τῶν πλείστων συνομιλίκων μου ἡ ζωὴ ἀγιαρά. Καὶ ὅμως ὄχι μόνον καμμιὰ δὲν εἶναι ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀλλὰ κι' ἂν τυχὸν ἀκούσουμε θάνατο, μᾶς πιάνει ρῖγος. Ὥστε γλυκειὰ δὲν εἶναι ἡ ζωή ;

Γλυκὺ Παρελθόν

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XVIX

Ἀκριβοθώρητη Χαρὰ
καὶ τῆς καρδιᾶς πλανεύτρα
Καὶ σύ, Ἐλπίδα ἄσβυστη,
παντοτεινή, μιὰ ψεύτρα.
Μὲ σᾶς μαζὶ γεννήθηκα..
τώρα, δικό σας θῦμα,
Μ' ἀφίνετε κι' οἱ δυὸ μαζὶ
γιὰ νὰ ριχτῶ στὸ κῦμα.

XIV

Μεσ' στὴν καρδιά μου ἀνείπωτος
κάποιος καῦμὸς φουντώνει.
Μιὰ τὴν γλυκαίνει καὶ γελᾷ,
καὶ μιὰ τήνε πληγώνει.
Νάνε ξεχείλισμα χαρᾶς
τὸ φούντωμα τοῦ πόνου.;
Ἢ νάνε τάναστέναγμα
τοῦ διαβημένου Χρόνου ;

Ἰδιότροπη

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὶ μικρα Κικὴ εἰς τὴν μεγαλείτερη ἀδελφή της. ἐπειδὴ δὲν τῆς κάμνει τὰ πείσματά της·

Κική : —Ξέρεις ἐπὶ τέλους ποῦ εἶσαι... διαμάντι ;

Μαρία :—Χά, χά ! καὶ γιατί ;...

Κική :—Νά. ἡ δαμκάλα μᾶς εἶπε πῶς τὸ διαμάντι εἶνε τὸ σκληρότερο πρᾶγμα. Ἔτσι εἶσαι λοιπὸν κι' ἐσύ, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίνῃς γλυκό !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

***

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἀκούει τὸν προγυμναστὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ποῦ τοῦ κάμνει Γεωμετρίαν καὶ τοῦ ἐξηγεῖ πότε καὶ πότε δύο τρίγωνα εἶνε ἴσα.

— Μαμμά ! ἀναφωνεῖ, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ προγυμναστής. Αὐτὸς δὲν εἶνε καθηγητής ! εἶνε...ξαχαροπλάστης !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαράντου Δόξης

***

Νηπιακὸς διάλογος.

— Γιατί, Φιφή. ὁ ἥλιος δὲν μένει στὸν οὐρανὸ κι τὴ νύχτα ;

— Γιατὶ πῶς θἄβλεπε γὰ περπατήσῃ στὰ σκοτεινά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας.τῆς Ἐλευθερίας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

		Α		
ΚΑ	ΓΟΣ	ΒΟ	ΛΟΣ	ΠΑ
	ΛΑ	ΛΑ	ΛΑ	
ΑΡ	ΡΙΣ	ΜΙ	ΜΑΙ	ΣΑ
		ΤΡΑΙ		

Νὰ συναριολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νἀποτελεσθοῦν ἓξ πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κων. Δ. Ἐλευθερουδάκη

Ἑστιὰς Ἑστιὰς
Οὐκ Ἑστιὰς Ἑστιὰς ἔδην
Ἑστιὰς Ἑστιὰς;

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

\+ \+ \+ \+ \+ = Δήμαρχος
* * \+ * * = Κενοφῶν.
* * \+ * * = Δρυῦς.
* * \+ * * = Λάκτισμα.
* * \+ * * = Προδότης
Οἱ σταυροὶ καθέτως : Ἰδανικόν.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις;—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γράμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 20υ φύλλου

α'.) Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Σαπφώ, Ὁράτιος. — β'.)' Ἡ ἓξις κόρον γεννᾷ. — γ',) Qui se sent morveux se mouche.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν πανταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι :

204. Αὔρα Α. , Συνεφιᾶ, Βαθὺ Δρ. 2.—
205. Ξανθὴ Μελαχροινούλα Ἀθῆναι » 2.—
206. Γ. καὶ Ἐλένη Δ. Γιαννοπούλου Πάτραι » 4.—
207. Ἰουλία Φιλιώκη, Ἀθῆναι » 1.—
208. Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, Βόλος » 2.—
209. Π. Κουδακᾶς, Ἰθάκη » 2.—
210. Ἰδεώδης Ἑλλὰς (δ' δόσις)' Ἀθῆναι » 5.—
211. Βίκτωρ Β. Παπαδάκης, Σῦρος » 1.—
212. Ν. Μ., Ἰθάκη » 1.—
213. Λεων. Βόλπης, Θεσσαλονίκη » 2.—
214. Ἀθάνατος Ἑλλάς, Πάτραι » 1.—
215. Ἀγριοκάτσικο (6' δόσις), Ἀθῆναι » 4.—
216. Ὅσν. Α. Μπόουμαν (γ' δόσις) [Ἀθῆναι » 1.—
217. Πανελλήνιον Μεγαλεῖον, Σπάρτη » 3.—
218. Ἀντ. Χατζούτ, Θεσ]νίκη » 5.—
219. Ἀσδάρης, Θεσσαλονίκη » 2.—
220. Ἀνθρ. Τσέρης, Μιτυλήνη » 2.—
221. Μαγευτικὴ Θέα, Κέρκυρα » 2.—
222. Γεώρ. Ι. Καλλιώρας, Τρίκκαλά » 2.—
223. Μάρω Π. Γιαννουλάτου, Κάρον » 4.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὀλονὲν ὀλιγοστεύουν καί, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποῦ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς :

Α'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ
Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3,50.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ Ἐξώτερικὸν ἄδετος 11.50, χρυσόδετος 16,50.

Ἔχ-υν ἐξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου : 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δετικὰ στοιχίζουν πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμαμεν. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν ***Δραχ. 3,50*** διὰ τὸ Κάλυμμα καὶ 30 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26ην Δεκεμβρίου 1917

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὁ Διευθυντής της, οἱ συνεργάται της, ὁ Ἀνανίας καὶ ὅλον της τὸ σπιτικό, εὐχόμεθα τοὺς πολυπληθεῖς μας φίλους, συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστάς, αἴσιον τὸ Νέον Ἔτος 1918.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Ἔλαβα κιόλα τὰς πρώτας ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι αὐτάς, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς δώσω μερικὰς ἀκόμη ἐξηγήσεις, διὰ νὰ μὴν κάμετε κόπους περιττούς.

Μερικὰ στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου δὲν πιάνουν καλὰ εἰς τὸ πιεστήριον. Εἶνε προπάντων τὸ α μὲ τόνον (ὀξεῖαν ἢ βαρεῖαν) τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς ἄτονον, καὶ κάποτε τὸ ρ ποῦ δὲν πιάνει ἡ οὐρά του καὶ φαίνεται ὡς ὁμικρον. Τέτοια λάθη, ὄχι πλέον τυπογραφικά. ἀλλὰ πιεστικά, εἶνε περιττὸν νὰ διορθωθοῦν. Ὅπου βλέπετε δηλαδὴ λέξιν χωρὶς τόνον, ἀφίνετε την. Ἐπίσης ὅπου βλέπετε ὁμικρον ἀντὶ ρ ἢ ἀντὶ δ. Καὶ νὰ περιορίζεσθε μόνον εἰς τὰ ἀλήθινα λάθη· ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου βλέπετε ἄλλους τόνους ἀντ' ἄλλων, ἄλλα στοιχεῖα ἀντ' ἄλλων, ἢ ἀνάποδα στοιχεῖα κλπ.

Ὅταν ἐπροκήρυττα τὸν Διαγωνισμόν, τὸ φυλλάδιόν του δὲν ἦτο θέσιμα τυπωμένον καὶ δὲν ἤξευρα ἀκόμη πόσα λάθη θὰ εἶχε. Τώρα ποῦ ἐτυπώθη, τὰ εἶδα καὶ τὰ ξέρω. Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι εἶνε πολλὰ· περισσότερα μάλιστα κι' ἀπ' ὅσα ἤθελα, εἰς τὰς τελευταίας προπάντων σελίδας ποῦ ἔγειναν κι' ἐτυπώθησαν βιαστικά. Δὲν πιστεύω νὰ τὰ εὕρῃ κανεὶς ὅλα. Ἀδιάφορον ! Θὰ βραβεύθῃ ὁποιος εὕρῃ τὰ περισσότερα καὶ—ἂς προσθέσω—τὰ σπουδαιότερα, τὰ δυσκολώτερα.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅσοι μοῦ γράφετε αὐτὸν τὸν καιρόν, ὅσοι μοῦ στέλλετε χρήματα μὲ παραγγελίας, ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι λαμβάνω 30ὴ γράμματα τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχετε τὰς παραγγελίας σας ἀμέσως. Μὴν ἀνησυχῆτε λοιπὸν διὰ τὴν βραδύτητα. Σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν σειράν σας, θὰ τὰς λάβετε. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Τὸ ξέρω κ' ἐγὼ ὅτι καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ εἶχα πέντε-δέκα γραμματεῖς, ὥστε καὶ πεντακόσια γράμματα τὴν ἡμέραν νὰ ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Ἀλλ' ἀφοῦ τὰ μέσα μου δὲν τὸ ἐπιτρέπουν, περιμένετε καὶ σεῖς, τουλάχιστον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης συρροῆς ἐγγραφῶν, ἀνανεώσεων κλπ.

Κ. Μ. Καρατζ., ὁ φόβος νὰ παραπέσῃ μιὰ ἁπλῆ ἐπιστολή, πάντα ὑπάρχει· γι' αὐτὸ νὰ προτιμᾷς ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ ποῦ εἶνε ἀσφαλής. Ναί, ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» θὰ διαρκέσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ ἔτος. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ διαρκεῖ τόσο πολὺ ἕνα μυθιστόρημα στὸ περιοδικό μας, ἐννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλέως. Ὄχι, ὁ κ. Φ. δὲν θυμᾶται νἄλαβε γράμμα ἀπὸ αὐτόν ποῦ λέγεις.

Ὁ *Ναυτόπαις τῆς Δόξης* παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς : Ὅτι εἰς τὸ Σχολεῖόν του, ὑσάκις ὁ καθηγητὴς τοὺς δίδει "Ἐκθισιν, «καλλίτερ' ἀπ' ὅλου» τὴν γράφουν συνδρομηταί μου. Π: χ : τὸ *Στερνημαιωτάκι*, ἡ *Μεσογειακὴ Ἀκρή*, ὁ *Δημ. Βεζανῆς* κλπ. Καὶ ἐπιλέγει : «Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ βροντοφωνῶ : "Θέλεις νὰ πηγαίνῃς καλὰ στὸ Σχολεῖο ; Παίρνε τὴν Διάπλασι !»

Τὰ ἑξῆς ὡραῖα περὶ Ξεσπαθώματος μοῦ γράφει ἡ *Ἑπτάλοφος* : «Ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νὰ βοηθήσω τὸν ἀδελφόν μου (ὁ ὁποῖος ἔχει κάμῃ 43 ἀγοραστάς) εἰς τὸ ἐγχείρημά του. Καὶ μόλις εἰς τὸ σχολεῖον ἔκαμα λόγον περὶ σοῦ, ἀμέσως ὅλαι αἱ συμμαθήτριαί μου ἦλθον πρός ἐμὲ καὶ μὲ παρεκάλουν, κυριολεκτικῶς· μὲ παρεκάλουν, νὰ ταῖς χορηγῶ καθ' ἑβδομάδα φυλλάδιόν σου.» Φαντάζομαι λοιπὸν μὲ πόσην εὐγλωττίαν ταῖς ὑμίλησεν ἡ ἀγαπητή μου *Ἑπτάλοφος*, διὰ νὰ τὰς ἐνθουσιάσῃ τόσον !

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς προσηλυτικοὺς Γρίφους, *Μέλλων Νικητά*. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλους μαζὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τοὺς δημοσιεύσω. Θὰ δεκαλέξω μόνο ἕνα-δύο διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δοθῇ εὐκαιρία καὶ ἂν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος. Ἄλλως τε τοιοῦτον Γρῖφον ἐδημοσίευσα πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ παρακάνωμεν.

Γυθειοτάκις, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. ποῦ τὸ περίμενα τόσο ἀνυπόμονα, ἀφότου μοῦγραψαν πῶς ἀρρώστησες. Χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ ποῦ κατώρθωσες νὰ πάρῃς ἀφέσα στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Ἑλληνικῶν. Τὸν ἴδιο βαθμὸ σοῦ εὔχομαι καὶ στοὺς ἄλλους.

Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατὶ δὲν τῶ'πα, *Θριαμβευτὰ Κορσικανέ*. Φαίνεται ὅτι θὰ παράπεσε. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαίρω ποῦ εἰς τὸ σπίτι σου μὲ διαβάζουν ὅλοι, κ' ἡ ἀδελφή σου, κ' ἡ μαμμά σου. Τιμοκατάλογος τῶν τόμων δημοσιεύεται ἀνωτέρω.

Ἀελέ, σοῦ ἔστειλα νοερῶς τὴν εὐχή μου, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κοινωνήσῃς τοῦ Χριστοῦ. Ἐννοῶ τὴν λύπη σου γιὰ τὸ τέλος τοῦ «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά». Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω ; Μποροῦσα νὰ τὸ ἐξακολουθήσω, ἀφοῦ ἐτέλειωσε ; Τόσος ἦταν ὁ μπακλαβᾶς· τὸν ἔφαγες ; δὲν ἔχει ἄλλον. Εὐχαριστήσου τώρα μὲ τὸ γαλατομπούρεκο, δηλαδὴ μὲ τὸ «Στὰ βουνά». Μήπως δὲν εἶνε κι' αὐτὸ τόσο γλυκό ;...

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀνδρέου Κυπριόπουλο, Νικηφόρος Στρατηλάτης, Καρυάτις, Χρυσόφτερον Ἐλπίδα, Εὐέλπις Νέος, Ἀγριοκάτσικο, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀμάραντος Δόξα, Δικέφαλος Ἀετός, Ἱερὸς Ἀ-*

γών, *Μικρὸς Σουλιώτης*, *Γενναία Μελισσουργιώτισσα* καὶ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

Διὰ τὴν ἐπάρκειαν, εἶχα φυλάξῃ νὰ δημοσιεύσω ὡραιότατα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῆς *Ἰδιότροπης*, τοῦ *Ἀνοικτόκαρδου*, τῆς *Ἀθανάτου Ἑλλάδος*—τί ὡραῖα!—τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ 21*, τῆς *Ἀεροπόρου* καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἀλλὰ τί κρῖμα! Σήμερα δὲν ἔχω τόπον καθόλου.

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ μὴν εὐχαριστήσω χωριστὰ τὴν *Ἰδεώδη Ἑλλάδα*, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῆς Δ' δόσεως διὰ τὴν Ἐπάρκειαν, δραχμ. 5, μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη 8 δραχ. δι' ἕνα ἄπορον τῆς ἐκλογῆς μου. Κι' εἶνι ὁ 14ος αὐτός, ποῦ ἐγγράφει τὸ καλό μου τὸ κορίτσι!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: τὰ Χριστούγεννα».—«Σκέψεις τοῦ Φθινοπώρου».—«Δεκάλογος».—Τὸ χωριό μου» —«Λαλήματα Ψυχῆς». — «1917». — «Ἀπαγθ' ὁ λιμὸς γλυκέα ποιεῖ».—«Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ» κτλ.—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά». — «Χιόνι καὶ Φεγγάρι» κτλ.—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ εοὺς Ἑβδ. μαθιαίους Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Πόντικας*, κ (ΕΚ) *Ἐαρινὴ Νύξ*, κ (ΕΓ). *Κυματοθραύστης Πατρῶν* ἀ, (ΓΓ) *Γοργὴ Ψαροπούλα* κ. (ΜΓ). *Στράβων*, ἀ (ΚΚ.) *Δεκυνδάκης*, ἀ, (ΒΠ.) *Φαλαξ*, ἀ. (ΝΓ). *Σημαία τῆς Ἀνεξαρτησίας*, κ. (ΑΠ). *Ἥρως τοῦ Ραβενέ* ἀ. (ΑΧ). *Μικρὸς Ἐφευρέτης*, ἀ. (ΣΣ). *Θεάνθρωπη Ἑλλάδα*, ἀ. (ΔΜ). *Ἄπτερος Νίκη*, ἀ. (;!:).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἕλλην Νικητής*, ἀ. *Ἀγριόπαπια*, κ. *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, ἀ. *Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές*, ἀ. *Ἰνδάλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ἀ. *Ἀνοικτόκαρδος*, ἀ. *Καρυᾶτις* κ. *Νικηφόρος Στρατηλάτης*, ἀ. *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, ἀ. *Χάρις*, κ. *Γυθειωτάκι*, ἀ. *Πανελλήνιον Μεγαλεῖον*, ἀ. *Μαγευτικὴ Θέα*, κ. *Ἰδιότροπη*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα*, *Ψεύτικην Κουκλίτσαν*, *Κόκκινην Γατούλαν*, *Λευκὴν Περιστερὰν*, *Φωτεινὴν Σάντρη*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Τριαέγευγην*, *Γκρατζιέλλαν*, *Πεισματάραν*, *Ἀγοικάτοικο*, *Φιλομαθῆ*.- ἡ *Ζινέττα* (0) μὲ *Τρισέγευγην*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἴριδα*, *Μαρκησίαν*, *Γκρατζιέλλαν* — ὁ *Αἰτωλὸς* (0) μὲ *Μικρὸν Λόρδον*, *Μικρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Νύμφην τοῦ Βοσπόρου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βλέμμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (λυποῦμαι πολύ· ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ἰδιότροπην* (ἐλήφθη κ' ἐκεῖνο καὶ περιμένει σειράν· μυστικὸν ναί, μά... καὶ ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλον; πῶς γίνεται αὐτό, ποῦ εἶνε ἀρχισυντάκτης ;) *Ριζοσπάστην* (τὸ Βιβλιοπωλεῖον *Ἐλευθερουδάκη* νὰ ἐρωτήσῃς· ἐκεῖ θὰ ξέρουν·) *E. P.* (τὸ ἔτος τῆς Διαπλάσεως ἄρχισε τὴν 1 Δεκεμβρίου·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ναί, εἶμαι κατευθυσιασμένη ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου σας· «Ἐθνικὸς Δεσμός»· διαθέτετε 80 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς ποὺ ἐγγράφετε ἐξακολουθητικῶς· εἴσθε πρότυπον Συλλόγου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου!) *Ἅγιν* (ναί, τὰ ἔλαβ· καὶ ἔστειλα·) *Ἀνοικτόκαρδον* (στὰ τετράδιά σου τῶν Μ.Μ. γράφεις, φαίνεται, ἐπιληψίμους ἀπαντήσεις, διότι τὰ λαμβάνω ψαλλιδισμένα ἀπὸ τὴν Λογοκρισίαν· δὲν σᾶς εἶπα ὅτι δὲν περνοῦν τέτοιες ἀπαντήσεις;) (Τὰ ἴδια λέγω καὶ διὰ τὸ *Γλυκὺ Παρελθὸν* καὶ διὰ τὸ *Ἑλληνόπουλο*, ποῦ τὰ τετράδιά τους μοῦ ἔρχονται ψαλλιδισμένα ἀπὸ τὴν Λογοκρισίαν.) *Ὡραίαν Νηρηΐδα* (μόνον τὸ νέον ψευδώνυμον νὰ γράφετε·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (δὲν μπορῶ γὰ σοῦ πῶ· εἰς κανένα δὲν λέγω πλέον· τὰ ἐγκρινόμενα ἄλλως τε δημοσιεύονται·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (ἐπιστολὴν μὲ προτάσεις Μ. Μυστικῶν δὲν ἔλαβα·) *Ἅρμα τῆς Νίκης*, *Χανουμάκι*, *Φαέθοντα* κλπ. κλπ.

Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο, *Φαίακα*, *Σπαθὶ τοῦ Διάκου*, *Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Ἀπόγονον τοῦ 21, *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.*, *Ροζάλβαν*, *Ἱερὸν Ἀγῶνα*, *Ἐρημικὸ Νησάκι*, *Χρυσῆν Καρδιάν*, *Γλυκὺ Παρελθὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀνοικτόκαρδον, *Μέλλοντα Ἐφευρέτην*, *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (βραβεῖα ἔστειλα.)

Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς, *Μικρὸν Βιθυνόν*, *Ἀγριόπαπιαν*, *Ἑλληνικὴν Λεβεντιὰν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου

46. Δεξίγριφος

Φθόγγος καὶ φωνῆεν ζώγουν
Ἕνα γράμμα Γαλλικό,
Καὶ λουλοῦδι φανερώνουν
Εὐωδέστατο κι' ἄβρό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Βερνάρδου

47. Συλλαβόγριφος

Τὴν φυγή, τὴν τρομάρα, τὴν ἧττα
Σὲ στρατὸ θὰ σκορπίσῃς ἐσύ,
Ἂν μιὰ νότα ἐνώσῃς, ὦ λύτα,
Μ' ἕνα γράμμα καὶ κάποιο νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Λύριον

48. Ἐπιγραφή.

Γ Σ Ο Ι Α Κ Ι
Ε Κ Σ Α Ν Η Ν
Γ Ρ Ε Ι
Ι Α Δ Κ Ω
Ω Γ Ο Λ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολικοῦ Ἀστέρος

49. Ἀκροστιχίς

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θρησκον:

1, Ὁμηρικὸς ἥρως. 2, Ἀρχαῖος θεός. 3, Ἀρχαῖος Νομοθέτης. 4, Βασίλισσα τῆς Σπάρτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐέλπιδος Νέου

50-53. Φωνηντόλιπα Παραγγέλματα

1. — μλ - δς.
2. — μγν - δκ.
3. — πν - ρτν.
4. — φλφρν - πσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

54 Γρῖφος

ἦλθε	ἦλθε	τὸ	Κῶς
Ι : μλὰς	1	1	τὸ
ἦλθε	ἦλθε	τὸ	1918
ἦλθε			

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Δ. Φωτοπούλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—36]

ΑΓΑΠΗ! ΕΙΡΗΝΗ! ΑΔΕΡΦΟΣΥΝΗ! *Αὐτὸ τὸ* **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ** *ποιὸς δὲν τὸ ποθεῖ*;

[Δημοψήφισμα 1917]

[ΙΗ'—43]

ΑΙΣΘΗΜΑ! ΔΟΞΑ! ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟ! *Περικλείει τὸ Ψευδώνυμό μου*

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

γιὰ πρωτεῖα!

[ΙΗ'.—38]

ΝΕΥΤΩΝ, ΓΥΘΕΙΩΤΑΚΙ, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μέσον Διαπλάσεως; Ἀπαντήσατε. *ΣΤΡΑΒΩΝ*

[ΙΗ'—34]

Ο *Καθηγητὴς τῶν Γαλλικῶν, Καὶ συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως»*

κ. Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Πτυχιοῦχος τῆς Γαλλικῆς, καθηγητὴς ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀρσακείου, τέως καθηγητὴς τοῦ ἐν Κων)πόλει Lycée Français J. Faure καὶ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνογαλλικῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Αθ. Κωνσταντινίδου ἐπανέλαβε τὰς παραδόσεις του.—Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν— ἀνώτερα μαθήματα.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ «Διαπλάσει».

[ΙΗ'—35]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—39]

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΗ'.—40]

Μεγάλη *Ἑλλὰς* (enfant gâté...!!!), ἂν μ' εὔρῃς ἀξίζιες.. — *Ἀθάνατος Ἑλλὰς*

[ΙΗ'—41]

Δηλῶ στοὺς ἀπανταχοῦ φίλους μου, ὅτι δὲν ἐκθέτω ὑποψηφιότητα στὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1917. *ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ*

[ΙΗ'—42]

Ἐνεκα σοβαρωτάτης ἀσθενείας ἀποχωρῶ τοῦ Δημοψηφίσματος. Εὐχαριστῶν τὴν «*Σιδηρᾶν Συμμαχίαν*» εὐγενῶς προσφερθεῖσαν νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, ὑπόσχομαι ὑποστήριξιν αὐτῇ καὶ ἀνάδειξιν τοῦ λαμπροῦ **ΑΣΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ** τῆς «Σιδηρᾶς Συμμαχίας».

Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ.—Σπυρίδων Π. Νικολαΐδης, Δημ. Σ. Τσίγκρης. Σοφία Χ. Ράϋνερτ, Ἰουλία Γ. Σλίσσιαν, Θεόδωρ. Α. Μαυρειδόπουλος, Βασίλ. Γ. Οὐτόπουλος, Δημήτρ. Π. Πετρίδης, Ἀλεξάνδρα Ι. Βάγια, Ἀποιλιάτικο Τριαντάφυλλο.

ΓΙΑΝΙΤΣΩΝ.—Ἥρως τῶν Γιανιτσῶν.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ.—Σασα Α. Γιαλούρη. Χαρίκλεια Δ. Δεληγιαννη.

ΚΑΛΑΜΩΝ.—Περ. Δ. Γριλιόπουλος, Β. Δ. Γριλιόπουλος, Κων. Δ. Λουκάκης, Γεώρ. Δ. Βεργόπουλος, Α. Γ. Γκουζούλης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ.—Ἰωάν. Μαυροκέφαλος, Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ.—Χριστὸς Κουκοτάρας, Ἑλένη Σ. Κουκοτάρα, Νίκος Σ. Κουκοτάρας, Δ Κ. Δελακώτσος, Στομ. Κ. Δελακώτσος, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Λαρισσαϊκὸ Διαβολάκι.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ.—Γεώρ. Κ. Κουτσαϊμάνης, Κων. Ι. Θεοδωράτσουλος, Ν. Κονταράτος.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ.—Ἕλλη Σ. Σακελλαρίδου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ.—Γ. Χ. Γκούβερης, Γεώρ. Κ. Σταϊγάκης, Εὐάγγ. Κ. Στασινάκης, Ι. Δ. Σκούρτης. Ἡλ. Κ. Παπατέστας.

ΠΑΤΡΩΝ.—Δημ. Θεμελῆς, Τέρψω Χ. Οἰκονόμου, Σάσα Δ. Κανελλοπούλου, Ἀγγελ. Παπαγγελοπούλου, Νίτσα καὶ Ντίνος Βλ. Ἀντωνοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ.—Ι. Μ. Τερζόπουλος, Ἀσήμω Κ. Παπανικολάου.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ.—Νικ. Β. Σπανδάγος.

ΣΠΑΡΤΗΣ.—Χ. Γ. Οἰκονόμου.

ΣΥΡΟΥ.—Καλ. Ἐμμ. Κούτση.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ.—Ἀνδρ. Κλεισιούνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΕΛΕΝΗ Σ. ΚΟΥΚΟΤΑΡΑ ἐν Λαρίσσῃ καὶ ΗΛΙΑΣ Α. ΠΑΠΑΤΕΣΤΑΣ ἐν Πειραιεῖ, ἐγγραφέντες διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΖΟΥΔΑΚΗ—*Εὐριπίδου 3.*—*Ἀθῆναι.*—*Ἀριθ. Ἀληθ.* 11.99